

RADU VANCU

IV. Ének

Miközben málét szórsz a fortyogó vízbe s gondosan kavargatod a sárga sutyorgást, matematikailag szinte elképzelhetetlen, hogy az agyadban lakozó emberkének ne jusson eszébe legalább egy az itt következőkből:

i) „Főtlen puliszkának” neveztek, kicsúszt mindent a kezemből mint egy plöttyedt forró masszából. Elsősorban anyám hívott így. Égette nyelőcsövemet a székelyen akár a forró lötty, akkor még nem tudtam, hogy ezt pedagógiának és szeretetnek hívják.

ii) Mert erre tanít Lao-ce: amikor kitartóan kavargatod a puliszkát, a puliszka is kitartóan megkavar mindent benned.

iii) Főtlen puliszka az, aki ebbe a főtlen puliszkába ejtett, melyben minden nyers és forró.

iv) Az agy folyékony forró málé-gránát.
Nem mintha a szív más lenne.

v) És nem mintha a megdermedt és kihült málé enyhítené a fájdalmat

vi) És ha ez lenne a pokol, hogy folyton kavargassak egy soha-össze-nem-álló puliszkát – és ezerévente szórjak egy málészemet abba a vízbe, melyben én fortyogok –, míg megfövök – ha ez az én poklom, hát rendben, de legalább legyen itt, a manzárdszobában Cami és Sebi mellett.

vii) Basszus, ez baromira forró.

viii) S ha ez a mennyország, hogy kavarjam ezt a puliszkát – melyben nem én fortyogok, hát rendben, de ez is itt történjen, ebben a kis manzárdban – egyébként ott is fortyoghatnék, teljesen mindegy lenne.

RADU VANCU (1978, Nagyszeben) román költő, kritikus, publicista, egyetemi tanár. A 2000-es évek román költőnemzedékének az egyik legmeggyőzőbb képviselője. Hat verseskötete van, a hetedik, 4 a.m. Cantosuri domesticice című Mihók Tamás fordításában idén jelenik meg, Hajnali négy. Házas cantók címmel.

MIHÓK TAMÁS (1991, Nagyváradi) költő és műfordító. A Nagyváradi Állami Egyetemen román–angol szakon végzett (BA és MA). Az ELTE BTK-n kétéves ösztöndíjban részesült cserediákként. Rendszeresen publikál a Familia, Poesis International, Echinox, Vatra, Prăvălia Culturală és Itaca (Dublin) folyóiratokban. Román nyelven írt kötetei: Șantier în rai (Tracus Arte, 2013) és winrar de tot (Tracus Arte, 2015).

ix) *Ha csomósra sikerül a puliszka, Istenem, akkor pokolra jutok.
Ez legyen a jel. S ha nem, akkor fordítva.*

x) *Igazából csak akkor, ha több mint öt csomó lesz. S ha főtlen marad a puliszka.*

xi) *Ámen. Sajnos lágyra sikerült.*

V. Ének

*Cami porszívózik
én pedig mint mindig
majd felrobbanok dühömben
hisz egyszer úgylis meghalunk
és akkor meg minék*

*És annyira bájos és annyira szomorú
hogy körülöttem mindenki a 21. században él
csupán én maradtam a 19. században*

*És az agyam
két évszázaddal korábbi sikátor
melyben a romantikus költők csoportosan
követnek el öngyilkosságot
a holdfényben*

*Akkor maradj talpon bűbáj
a holdfényes sikátorban:*

Véna-girland alvadt vértől ragyogó

Szív-girland gyöngéd fémtől ragyogó

*Lebegő agy-girland, boldogan villódzó
medúzák az édes levegőben*

*Máj-girland lilán ragyogó
cirrózis-zászlót lengető
rongyosan és diadalmasan*

*És az agy úgy ragyog közöttük
mint a játékrészlegen
hagyott gyermek*

*És az óriás porszívó
felszippantja őket egyenként
búcsúleveleikkel együtt
öngyilkos szerelmeikkel együtt
vagy nélkülük*

*És annyira bájos és annyira szomorú
hogy mellette az egész 19. század
egy porszívó egy sikátor
egy szív-girland
egy öngyilkos agy és akkor meg
minek*

VII. Ének

*Ingerülten porolom
a szőnyeget. Olyan mint amikor
ő porszívózik: egy nap úgyis*

*meghalunk mindannyian, s akkor
minek. Indulatosan lendítem
a prakkert és halkán szitkozódok*

*„A mellkasodra kellett
volna hajtanom a fejem,
oly végzetesen*

*ahogy a kötél tekeredett
a nyakadon
öt perccel korábban*

*és kész. Mily
ostobaság azt hinni,
hogy túl lehet ezt*

*élni. Hogy mágia
ha egy látvány
szépségével*

*kilazítja a kötelet
nyakad és szíved
körüli. Hogy má-*

*gia, mikor egy gyermek
úgy néz rád akár egy
valós képre. Nagy*

*mágiám az, hogy még
itt vagyok. És a
te nagy mágiád is az.”*

*Felcsavarom a szőnyeget,
vállamra veszem és felcipelem
az ötödikre. Életem feltétlenül
mágikus.*

VIII. Ének

*Nem hittem, hogy megtanulok mosogatni
egyszer. Bolyhosan és örök-iffan.
Fel-felriadok, sűrölgatok,
legalább fél órája,
s a metafizikus agyamban
rejlő Pimasz Elbeszélőnek
mint a káposztafőző lábosnak
be nem áll a szája.*

*Mikor istenien érzem magam,
mosogatok – mondja
a költő. Koptatom az isteni
drótszivacsot. Az isteni
borsó alaposan odaégett.
Csöndben súrolgatok
míg az Isteni Dumagép
zakatol bennem.*

*Beteszem a lábast a szekrénybe.
Sebastian mellé ülök;
abbahagyja a legózást, fejét
tenyeremre hajtja, onnan
néz rám apró sötét szemeivel
akár a marhahúsos zacskóban
meggyűlt vér.
Az agy ekkor nevetni kezd
szeretetteljesen és
megfélékezhetetlenül.*

MIHÓK TAMÁS fordításai